

Et lille frø: Historien om Wangari Maathai

Nicola Rijdsdijk ✎
Maya Marshak 🗣️
Kim Sandvad West 📄
3
dansk 🗣️

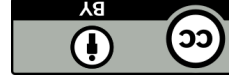
Global Storybooks

globalstorybooks.net

Et lille frø: Historien om

Wangari Maathai

Nicola Rijdsdijk ✎
Maya Marshak 🗣️
Kim Sandvad West 📄

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

I en landsby ved foden af Mount Kenya i Østafrika arbejdede en lille pige i marken med sin mor. Hendes navn var Wangari.

Wangari elskede at være udenfor. I hendes families køkkenhave vendte hun jorden med sin machete. Hun stak små frø ned i den varme jord.

Hendes yndlingstid på dagen var lige efter solnedgang. Når det blev for mørkt til at se planterne, vidste Wangari, at det var på tide at gå hjem. Hun fulgte den smalle sti gennem markerne og krydsede floder, mens hun gik.

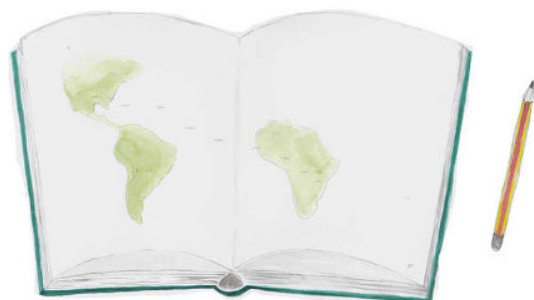
Wangari døde i 2011, men vi kan tænke på hende hver gang, vi ser et smukt træ.

Wangari havde arbejdet hårdt. Folk fra hele verden bemærkede det og gav hende en berømt pris. Den hedder Nobels Fredspris, og hun var den første afrikanske kvinde nogensinde, der modtog den.

Wangari var et klogt barn og kunne ikke vente, til hun skulle i skole. Men hendes mor og far ville have, at hun skulle blive hjemme og hjælpe dem. Da hun var syv år gammel, overtalte hendes storebror deres forældre til at lade hende gå i skole.

Hun kunne lide at lære! Wangari lærte mere og mere for hver bog, hun læste. Hun klarede sig så godt i skolen, at hun blev inviteret til at studere i USA. Wangari var spændt! Hun ville vide mere om verden.

Som tiden gik, blev de nye træer til skove, og floderne begyndte at strømme igen. Wangaris budskab begyndte at sprede sig over Afrika. I dag er millioner af træer vokset fra Wangaris frø.

På det amerikanske universitet lærte Wangari mange nye ting. Hun studerede planter, og hvordan de vokser. Og hun huskede, hvordan hun selv voksede op: mens hun spillede spil med sine brødre i skyggen af træerne i de smukke kenyanske skove.

Wangari vidste, hvad hun skulle gøre. Hun lærte kvinderne at plante træer af frø. Kvinderne solgte træerne og brugte pengene på deres familier. Kvinderne var meget glade. Wangari havde hjulpet dem, så de følte sig mægtige og stærke.

Jo mere hun lærte, desto mere indså hun, at hun elskede menneskene i Kenya. Hun ville have, at de skulle være glade og fri. Jo mere hun lærte, desto mere mindedes hun sit afrikanske hjem.

Da hun var færdig med sine studier, rejste hun hjem til Kenya. Men hendes land havde forandret sig. Store farme strakte sig over landet. Kvinderne havde intet brænde til at lave bål med. Folkene var fattige, og børnene var sultne.